

Tohle se nám nebude líbit

1. čtení: Ez 33,7-11 ... **Řeknu-li o svévolníkovi: »Svévolníku, zemřeš,« a ty bys nepromluvil a nevaroval ho před jeho cestou, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe... .**

Kázání: Mt 18,12-17 Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul ani jediný z těchto maličkých. Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra.

Bratři a sestry

myslím, že tohle se nám moc nelíbí, že to neradi slyšíme. Ono se to možná až nehodí. Mluvit o kárání a napomínání. O tom přece církev není, to přece Pán Ježíš nekázal. Pán Ježíš mluvil hlavně o té lásce a jak nás má Pán Bůh všechny rád. A že se máme mít taky rádi. A Pán Ježíš byl přece takový milý pán. A ne nějaký moralista. Pane faráři, tohle neříkejte. Zkuste radši něco o lásce nebo o odpuštění. To rádi slyšíme. Ještě tak ten začáteční obraz, to o tom pastýři, jak hledá zabloudilou ovečku, to je hezké. Taky se někdy cítím jako taková zabloudilá ovečka a chci, aby mě Pán Ježíš hledal a našel a odnesl někam, kde je to dobré. Ale ten zbytek, to o tom napomínání...to snad ani nemohl Ježíš říci.

No, světe div se, On to řekl. **Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník.** A před Ježíšem to samé říkali i proroci. A Ježíš byl mimo jiné i prorok. A pozor, říkám to tu v kostele už asi po sté a řeknu to znova. Prorok v Bibli není předpovědátel budoucnosti. Prorok je ten, kdo lidem vyřizuje Boží pohled na věc. A v tomhle byl Ježíš prorok. Vždyť taky jako prorok skončil. Všichni ti proroci, jak o nich čteme v Bibli, všichni ti Izajášové, Jeremjášové a Ezechielové...všichni skončili špatně. Lidi je zabili, aby je nemuseli poslouchat. To až později, mnohem později se stalo, že dějiny dali prorokům za pravdu a ta jejich slova se začala vytahovat a dostala váhu. Za svého života nebyl žádný prorok brán vážně. Žádný z nich nebyl oblíbený. Že by je lidi poslouchali, chodili na jejich kázání a pak je poplácávali po ramenou a říkali jim: no, panečku, to bylo prima kázání. Když promluvil prorok, lidé se obraceli k Bohu, tedy většinou pár lidí, a nebo začali lítat šutry, aby byl prorok umlčen. A to mnohem častěji. V tomhle byl Ježíš dobrý prorok. Taky lítali šutry, taky ho neměli rádi, taky ho nakonec zabili. A proč? Protože mimo jiné lidem ukazoval a jasně říkal, že to, co dělají, je zlé a špatné. Jenom to ti proroci i Ježíš dělali trochu jinak, než jak jsme na to zvyklí my.

Víte, každý v sobě nosíme nějaký obraz Boha. Někaký takový obraz v nás vznikl. A často je tím obrazem něco mezi našim otcem nebo matkou, učitelem ze základky a vedoucím z oddílu. No a často se k tomu ještě přidává nějaká role policajta a soudce. Taková nějaká patlanina je usídlená v každém z nás. Něco mezi přeslazeným všeodpouštějícím plyšákem a přísným, vševidoucím bubákem. No a cílem života ve víře je tuhle patlaninu postupně mazat. A postupně uvěřovat ve skutečného Boha. Který není ani sladký plyšák ani všudy přítomná kamera, za kterou sedí policajt, který jenom čeká na to, aby nás už už mohl praštit. Díky Bohu, že skutečný Bůh je jiný.

Bůh, tak jak nám o něm svědčí Bible i celé stvoření, to je hlavně ten, který miluje život. A chce, aby se to tady na zemi hemžilo a pobíhalo a pískalo a štebetalo a řvalo. Bůh, který miluje všechny možné tvary, barvy a vůně. Vždyť přesně takový svět stvořil. Plný života. A pro nás lidi chce především život. Ne přežití, ale ten skutečný, plný, šťavnatý život. Až s tímhle Bohem, s tím který fandí životu a chce, abychom žili ten šťavnatý život, se můžeme pustit do toho kárání a napomínání. Protože hodně toho našeho k životu nevede. Je toho hodně, co není k žití. A jsou i věci, které život zabijí. A ať chceme, nebo ne, musíme se, pokud chceme žít v souladu s tímhle Bohem, postavit na odpor tomu, co život ničí.

Já vím, to vyžaduje odvahu. Odvaha je jedna ze součástí to plného života. Taky to ale vyžaduje víru, že dobro je dobré a zlo je zlé. I když se to dnes nenosí. I když je dnes víc v kurzu všechno relativizovat a pluralizovat a skončit v cynismu. Součástí toho opravdového života je rozpoznat od sebe dobré a zlé. To, co k životu vede od toho, co ho zabíjí.

A jistě, sami v sobě především. Ale nikdo z nás nemá zodpovědnost jenom sám za sebe. Ty, jako křesťan, zodpovídáš za všechny ty, kteří ti byli svěřeni. Tak jsme to alespoň četli v tom proroku Ezechielovi. **Řeknu-li o svévolníkovi: »Svévolníku, zemřeš,« a ty bys nepromluvil a nevaroval ho před jeho cestou, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. (Ez 33,8)** Naším úkolem, jako křesťanů, je taky napomínat a kárat.

No a to děláme neradi. Proč? Napadají mě dva důvody. Ten první, strach a pocit vlastní nedostatečnosti. Co já budu druhému něco říkat, když mám sám máslo na hlavě. Kolik já jsem toho pokazil a kazím. Sám mám v oku trám, tak co budu ukazovat na třísku v oku druhého. To je ten lepší důvod. I když se za něj často skrývá jenom sobectví, jenom soustředění se sám na sebe.

Ten druhý důvod? Strach a lenost. Když druhému řeknu, že dělá něco špatně, pak mě nebude mít rád. A budu z toho mít ještě sám problémy. Já chci mít radši pokoj. A tak si radši žijeme to soukromé, individuální křesťanství a moc se nemícháme do života těch druhých. Hlavně že já mám před Bohem čisté svědomí. Víte, co řekl Albert Schweitzer? Čisté svědomí je je vynález ďáblův. Čisté svědomí, to, co Tobě samotnému dá klidně spát, mít všechny otázky zodpovězeny a kašlat na ty okolo, to je vskutku ďábelské.

No dobře. Tak jak to mám teda dělat, abych mohl jít za druhým člověkem a upozornit ho, že to co dělá, je proti životu, že to nevede k dobrému, že se to Pánu Bohu nelíbí, že to je hřích? Jak to mám udělat, aby ze mě nebyl jenom moralista, který bude vypadat jenom jako ten, kdo se chlubí svojí morální nadřazeností? No, jak?

Tak čtème pozorně ta Ježíšova slova. Na začátku je řeč o té zabloudilé ovci, jak ju ten milující pastýř jde hledat, aby ji zachránil. To je to nejdůležitější. Milující pastýř, který hledá ovci ne proto, aby až ju najde, aby ji pořádně seřval a popřípadě zmlátil. Ne. Jako milující pastýř, který chce tu ovci zachránit. Až když toho druhého opravdu milují a jde mi o jeho život, až potom za ním smím jít a snažit se mu ukázat, že to, co dělá, je zlé.

Druhá věc. **Jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima.(Mt 18,13)** Jde o život toho člověka. Ne o to ukázat celému světu, jaký to je hříšník a hambář. Jdi, seber tu odvahu a s bázní před Bohem, se snaž ho přesvědčit. A když se to nepovede, vem sebou jednoho nebo dva, kterým ten člověk důvěřuje. A zkuste to spolu v uzavřeném kruhu. A když ani potom, řekni to církvi. Ne: Běž za farářem a nabonzuj ho. Ale řekni to církvi. Ať se ostatní modlí a hledají cestu k pomoci. A když ani tohle nepomůže? **At' je ti jako pohan nebo celník.** To ale neznamená konec. Naopak, to znamená začátek. Vždyť znáte Ježíšův přístup k pohanům a celníkům. K nim on vycházel a zvěstoval jim možnost začít znovu žít. A třetí věc. Celou dobu Ježíš mluví o bratru. Tedy o křesťanovi. Tady se mluví o napomínání a kárání vevnitř v církvi. Naším hlavním úkolem tady na světě není kárat lidi, že se chovají špatně. To můžeme dělat většinou jenom tím, že jim ukážeme sami na svém životě, jak dobré, krásné a pravdivé je, když se člověk chová spravedlivě. Lidem máme zcěstovat Pána ježíše Krista, ne slušné chování. To jedině Pán Ježíš dokáže člověka, pokud je to svině, změnit v někoho, kdo sviní být nechce. Jenom Pán Ježíš. Ne naše lekce slušného chování a přednášky o morálce.

Modlitba za dar rozlišování

Bože,dej mi sílu a odvahu,
abych změnil věci,
které změnit mohu,

dej mi trpělivost,
abych snášel věci,
které změnit nemohu

a dej mi moudrost,
abych obojí od sebe odlišil.

Amen